

[Christmas Møller.]

er rigtigt. Jeg kan i hvert Fald forsikre den højtærede Statsminister om, at med Hensyn til Spørgsmaalet om Landets Forsvar er der ikke nogen som helst Tvivl om den Stilling, som mit Partis øverste Mynighed indtager. Og om denne Sag vil jeg gerne sige et Par Ord.

Den højtærede Statsminister sagde, at det er med Forsvarssagen saaledes, at den paa mange virker som et Trompetsignal paa en Dragonhest. Ja, jeg maa vel have Lov til at sige til den højtærede Minister, at saadan virker den ikke paa ham, og jeg maa vel ogsaa have Lov til at sige til den højtærede Minister, at forstokket Partifanatisme har han ikke vist med Hensyn til Spørgsmaalet. Men hvorledes er da det Standpunkt, vi har indtaget? Ja, det er dette, at vi stiller os paa den højtærede Forsvarsministers Forslags § 1. Det er det afgørende; det er den, der angiver Opgaverne, det er det, der sætter Maalet. Det har faaet Tilslutning fra vor Side, og derfor tror jeg ikke, man har Lov til at sige, som den højtærede Statsminister gjorde det, at vi for vort Vedkommende vil behandle denne Sag ud fra et partifanatisk Standpunkt. Jeg kan henvise til de Bemærkninger, jeg tidligere under denne Forhandling har gjort herom.

Med Hensyn til Samarbejdet mellem de Konservative og Venstre kan jeg for det første henholde mig til den meget udførlige Tale, jeg holdt angaaende hele dette Spørgsmaal under Finanslovbehandlingen i forrige Rigsdagssamling, og endvidere vil jeg sige, at den højtærede Minister husker ikke rigtigt, naar han siger, at der fra Venstres Side under Forhandlingerne mellem de Konservative og Venstre forelaa Tilbud som det af Ministeren nævnte. Nej, det, der forelaa, var ganske simpelt dette, at inden vi gik til disse Forhandlinger, havde der været Forhandling mellem alle Partier — det var den højtærede Finansminister, der den Gang som Medlem af Tinget ledede disse Forhandlinger —, om man vilde danne en Samlingsregering, der skulde lade alt ligge, som man ikke var enig om. Dette var efter min Opfattelse et urimeligt Spørgsmaal, af den ganske simple Grund, at man paa Forhaand kunde vide, at en saadan Regering overhovedet intet kunde foretage sig. Men den højtærede Finansminister mente altsaa, at han maatte gaa til denne Forhandling. Fra vor Side blev der, hvis jeg ikke husker meget fejl, under disse Forhandlinger, der blev ledet af vort Partis gamle Formand, Landstingsmand Piper, ikke sagt — ja, ikke et

eneste Ord er vel for meget sagt, men der blev i alt Fald, det kan jeg garantere for, sagt uhyre lidt. Da disse Forhandlinger var brudt sammen, var Forholdet dette, at den højtærede Finansminister og hans Kolleger først henvendte sig til det radikale Venstre og stillede et Spørgsmaal til dem og fik det besvaret, derefter havde en Forhandling med os, og da der ikke var fuld Klarhed over, hvad det var, Venstre vilde i disse Forhandlinger, sagde vi for vort Vedkommende, at vi ønskede Spørgsmaalet formuleret skriftligt. Det fik vi, og det svarede vi paa, og deri var der intet som helst om dette Tilbud. Hvis det nu virkelig havde været Meningen at give et Tilbud om et saadant fast, snævert Samarbejde mellem de to Partier, tror man saa virkelig, at man kunde have undladt, hvis der havde været Alvor i Tilbudet, at give det Udtryk i det Spørgsmaal, som vi forlangte formuleret skriftligt?

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Ændring af vor Forfatning skal jeg sige til den højtærede Statsminister, at ogsaa i den anden Tale, jeg holdt under Finanslovbehandlingen, synes jeg, jeg har givet klar Besked paa mit Partis Vegne. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere kort. Sp. 1354 udtaler jeg:

„men med de Udtalelser, der her er faldet, har mit Parti udtrykt, at vi ej heller ønsker Spørgsmaalet om en Forfatningsændring rejst for Tiden, idet de Spørgsmaal, der foreligger, er saa vigtige og betydningsfulde, at vi mener, at alle Kræfter bør sættes ind paa disse Spørgsmaals Løsning, navnlig paa det økonomiske Omraade“.

— og efter nogle Bemærkninger tilføjer jeg:

„Men dette er ikke et Spørgsmaal om, at et Parti vil rejse Sag om en Forfatningsændring.“

Jeg synes, jeg gennem disse Bemærkninger med tilstrækkelig Tydelighed har sagt til den højtærede Statsminister, at mit Parti ikke vil rejse et saadant Spørgsmaal. At man, ved Siden af at sige dette, vil deltage i Diskussionen om, hvordan en Forfatning burde være, har den højtærede Statsminister aldeles ikke Lov til at betegne paa den Maade, at der skulde være nogen Uklarhed til Stede.

Til den højtærede Forsvarsminister skal jeg sige, at der har aldrig været nogen Uenighed om, at det er Regeringen og Rigsdagen, der bestemmer Lovene, og ikke de sagkyndige, og det har vi for vort Vedkommende heller ikke sagt. Men vi har sagt, at der paa dette Omraade som paa saa mange andre maatte tages meget afgørende Hen-